

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 lutego 2018 roku

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Klimas

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Janusza Szelewskiego Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Turku

po rozpoznaniu w dniu 02 lutego 2018 roku sprawy M. M.

oskarżonego z art. 177 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Turku

z dnia 27 października 2017 roku sygn. akt II K 275/17

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk w zw. z art. 67 § 1 kk warunkowo umarza postępowanie karne wobec oskarżonego M. M. o przypisane mu przestępstwo z art. 177 § 1 kk ustalając okres próby na 1 (jeden) rok oraz na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 48 kk orzeka wobec oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego T. J. nawiązkę w kwocie 1.000 (jeden tysiąc) zł i uchyla orzeczenie zawarte w pkt 2 wyroku.

II. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części.

III. Zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego T. J. kwotę 840 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego udzielonego w postępowaniu odwoławczym.

IV. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 zł i zwalnia go od ponoszenia opłaty za I i II instancję.

Anna Klimas

Sygn. akt II Ka 362/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 października 2017r. Sąd Rejonowy w Turku, w sprawie o sygn. akt II K 275/17 oskarżonego M. M. uznał za winnego tego, że w dniu 15 lutego 2017 roku w T. w woj. (...) kierując samochodem osobowym marki A. (...) o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że na skrzyżowaniu dróg podczas wykonywania manewru skrętu w lewo nie zachował szczególnej ostrożności nie ustępując pierwszeństwa przejazdu kierującemu samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) T. J. doprowadził do zderzenia pojazdów w następstwie którego kierujący T. J. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy z powierzchowną raną głowy, złamania wyrostka poprzecznego 7 kręgu szyjnego, stłuczenia prawego łokcia co spowodowało naruszenie czynności narządu ciała na czas dłuższy aniżeli 7 dni w rozumieniu art. 157§1 kk, tj. popełnienia przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 177 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 37a k.k., wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych w wysokości po 10 złotych każda z nich.

Nadto na podstawie art. 46 § 1 kk zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego T. J. kwotę 2.500 zł tytułem zadośćuczynienia.

Na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego kwotę 1.008 zł tytułem poniesionych wydatków z powodu ustanowienia pełnomocnika.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając wyrok w całości na korzyść oskarżonego.

Natomiast pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego T. J. w odpowiedzi na apelację obrońcy oskarżonego wniósł o nieuwzględnienie podniesionych w apelacji obrońcy zarzutów i tym samym utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku oraz zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu przed Sądem II instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje

Apelacja obrońcy oskarżonego M. M. pozwoliła na korektę zaskarżonego orzeczenia w zakresie kary.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż zdaniem Sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy w sposób należyty rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku przewodu sądowego i na ich podstawie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, a do przypisanego podsądnej czynu zabronionego zastosował prawidłową kwalifikację prawną. Ocena materiału dowodowego, która legła u podstaw uznania sprawstwa i winy oskarżonego nie wykazuje błędów logicznych, utrzymując się w granicach swobodnej oceny dowodów, chronionej art. 7 k.p.k.

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił również stan faktyczny w przedmiotowej sprawie w oparciu o zeznania świadków Z. M., S. M., K. G., T. J., J. R., N. R., M. G., A. K., K. C. oraz rzeczowego materiału dowodowego. W szczególności Sąd ten ustalił, iż M. M. znajdując się na skrzyżowaniu ulic (...) będącej drogą z pierwszeństwem przejazdu względem ul. (...), z której właśnie wyjeżdżał oskarżony – nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu kierującemu samochodem osobowym marki F. (...) T. J., doprowadził do zderzenia pojazdów, naruszając w sposób nieumyślny zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Sąd Rejonowy dokonał również prawidłowych ustaleń, stwierdzając iż mimo faktycznego braku oznaczenia na drodze znakiem pionowym A-7 ustęp pierwszeństwa, istniał tam znak poziomy, który ewidentnie wskazywał miejsce zatrzymania się pojazdu w celu ustąpienia pierwszeństwa wynikającego ze znaku A-7, do przestrzegania którego zobowiązany był oskarżony M. M.. Ponadto oznaczenie tej drogi było widoczne na co w sposób bezsprzeczny wskazywali świadkowie. Powyższe ustalenia nie budzą zastrzeżeń Sądu Odwoławczego.

Dlatego Sąd odwoławczy uznał, że Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu z art. 177 § 1 kk.

Zastrzeżenia Sądu II instancji natomiast rodzi wymierzenie oskarżonemu kary grzywny. Zdaniem Sądu Okręgowego, zarówno okoliczności sprawy, jak i warunki osobiste M. M. przemawiają za zastosowaniem wobec niego dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania.

Stosownie do przepisu art. 66 § 1 i 2 kk sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Przy czym warunkowego umorzenia nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności. W niniejszej sprawie spełnione są przesłanki do zastosowania warunkowego umorzenia postępowania karnego.

W przedmiotowej sprawie zarówno stopień społecznej szkodliwości, jak i zawinienia nie jawią się jako znaczne. Prawdą jest, że oskarżony naruszył jedną z podstawowych reguł ruchu drogowego, mianowicie nie zachował

szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru skrętu w lewo i nie udzielił pierwszeństwa przejazdu pojazdowi poruszającemu się główną drogą. Niemniej jednak należy mieć na uwadze, iż naruszenie to ma charakter nieumyślny. Jedyny zarzut jaki można postawić oskarżonemu to właśnie niezachowanie należytej ostrożności polegającej na bardzo starannym obserwowaniu drogi podczas dojazdu do skrzyżowania i wykonywania manewru skrętu. Tego rodzaju zaniechanie z kolei prowadzące do podobnych wypadków jest wynikiem chwilowej nieuwagi i nie sposób zatem uznać sposobu jazdy oskarżonego jako np. brawurowego. A ta okoliczność winna mieć wpływ na zmniejszenie stopnia zarówno karygodności jak i zawinienia.

Także szkoda wyrządzona przez zachowanie oskarżonego nie może być zaliczona do znacznych. Obrażenia doznane przez pokrzywdzonego z całą pewnością są dla niego dotkliwe, jednak należy podkreślić, iż nie wykraczały one poza przeciętne obrażenia, których doznaje się w tego rodzaju wypadkach komunikacyjnych.

Okoliczności powyższe mają istotne znaczenie z punktu widzenia oceny tak stopnia jego winy jak i w pełni uzasadniają przyjęcie, że nie jest on znaczny.

Spełnione są także pozostałe przesłanki warunkowego umorzenia postępowania karnego. Oskarżony jest osobą młodą, nie był dotychczas karany za jakiegokolwiek przestępstwa a jego funkcjonowanie w społeczeństwo należy określić jako prawidłowe. Uzasadnia to przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie on przestrzegać porządku prawnego, a w szczególności: że nie popełni już więcej przestępstwa.

Z uwagi na łączne wystąpienie wyżej opisanych okoliczności Sąd uznał za stosowne zastosować wobec oskarżonego dobrodziejstwo warunkowego umorzenia postępowania karnego, wyznaczając mu okres 1 roku próby. W ocenie Sądu taki okres będzie wystarczającym z punktu widzenia oddziaływania wychowawczego, a także pozwoli na weryfikację postawionej wobec niego prognozy kryminologicznej.

Wzmocnieniem funkcji wychowawczej i zapobiegawczej zastosowanego warunkowego umorzenia postępowania będzie orzeczenie wobec oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego T. J. nawiązki w kwocie 1.000 zł. wysokość nawiązki jest adekwatna do rozmiaru obrażeń doznanych przez pokrzywdzonego. Zdaniem Sądu Odwoławczego właśnie ta kwota powinna w dostatecznym stopniu zrekompensować pokrzywdzonemu doznane cierpienia.

Dlatego Sąd Odwoławczy na podstawie art. 66§1 i 2 k.k. oraz art. 67§1 k.k. warunkowo umarzył postępowanie karne wobec oskarżonego M. M. o czyn z art. 177 § 1 kk na okres 1 roku próby i na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 48 kk orzekł wobec niego nawiązkę w kwocie 1.000 zł na rzecz pokrzywdzonego T. J. – uchylając jednocześnie orzeczenie zawarte w pkt. 2 zaskarżonego orzeczenia.

Jednocześnie nie znajdując innych podstaw do zmiany bądź uchylecia zaskarżonego wyroku, a branych pod uwagę z urzędu, na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. Sąd odwoławczy utrzymał wyrok w mocy w pozostałej części.

Zgodnie z wnioskiem zawartym w odpowiedzi na apelację Sąd na podstawie § 11 pkt. 2 ppkt. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r w sprawie opłat za czynności adwokackie zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego T. J. kwotę 840 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego udzielonego w postępowaniu odwoławczym.

Nadto na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych Sąd odwoławczy obciążył oskarżonego kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze, przy czym zwolnił go od ponoszenia opłaty za I i II instancję.

SSO Anna Klimas